

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220010378
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2220010378.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 19.05.2021 pod sp. zn. 1T/50/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.11.2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods.3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D.,
trvale bytom E. F. G. X,
okres Dunajská Streda,

u k l a d á :

Podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 /tri/ roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19.03.2018 v presne nezistenom čase medzi osadami H. D. a I. pri poľnej ceste na poli vykonal jedenkrát chránený pohlavný styk s maloletou B. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., toho času umiestnenou v Centre pre deti a rodiny v C. D., ktorá mala v tom čase len trinásť rokov, o čom mal vedomosť.

Za túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods.4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 149-152 spisu.

Proti tomuto rozsudku voči výroku o vine i treste zahlásil ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré následne prostredníctvom obhajcu stručne písomne zdôvodnil v rozsahu č.l. 159.

V odvolaní poukazoval obhajca na tú skutočnosť, že obžalovaný od začiatku trestného stíhania popiera spáchanie trestného činu, pričom uviedol, že nevedel, koľko rokov mala poškodená, dokonca nemali spolu ani pohlavný styk. Na Okresnom súde Dunajská Streda prebiehali viaceré trestné konania, v ktorých mal. poškodená B., nar. XX.XX.XXXX, vystupovala ako poškodená, nakoľko v čase, keď mala iba trinásť a štrnásť rokov, mala pohlavný styk s viacerými mužmi z obce G., s ktorými sa zoznámila na Facebooku, pričom pohlavné styky iniciovala ona. Súd prvého stupňa si nevšimol tú skutočnosť, že registrovaným užívateľom Facebooku môže byť len osoba nad 16 rokov, poškodená pri registrácii musela zadať falošné údaje o svojom veku, pričom svojím konaním obžalovaného, ako aj ďalších mužov, s ktorými mala pohlavný styk, uviedla do omylu. Poškodená a obžalovaný sa nestretávali, ani v obci, teda obžalovaný nemohol vedieť, koľko má rokov poškodená. Na naplnenie znakov žalovaného trestného činu treba, aby páchatel vedel, že poškodená v čase pohlavného styku nedovŕšila 15-ty rok svojho veku, pričom vzhľadom na výsledky dokazovania v tomto smere nie je možné urobiť záver o jeho vine obžalovaného.

Čo sa týka výroku o treste, uložený trest je neprimerane prísny, v osobe obžalovaného ide o mladého človeka, ktorý v čase údajného spáchania skutku bol iba raz súdne trestaný. Vzhľadom na okolnosti prípadu, na osobu obžalovaného, aj v prípade uznania viny je potrebné mu uložiť prevýchovný trest na slobode, pri použití § 39 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 39 ods. 3 písm. e) Trestného zákona uložiť mu podmienený trest na dolnej hranici zníženej trestnej sadzby.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.zák. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obhajcu obžalovaného, prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trnave a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného a poškodenej.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku, nakoľko napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný.

Obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd rozhodol v intenciách písomného odôvodnenia odvolania s návrhom na vrátenie veci súdu prvého stupňa z dôvodu, že je potrebné objasniť špecifické okolnosti pojednávaného skutku.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné.

K výroku o vine:

Odvolací súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám (vo vzťahu k skutkovým zisteniam a právnej kvalifikácii skutku), ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dos-

tupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil, a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Odvolačný súd tiež konštatuje, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní (z podrobnej výpovede maloletej poškodenej B., a tiež svedkýň J. J. a K. A.) nepochybne vyplýva, že obžalovaný bol v čase uvedenom v obžalobe pri poľnej ceste medzi osadami H. D. a I. na poli a vykonal jedenkrát chránený pohlavný styk s mal. poškodenou B. A., ktorá mala v čase styku len 13 rokov.

Rovnako tak z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že obžalovaný mal vedomosť o veku poškodenej nielen na základe toho, že mu to sama oznámila, ale aj z tej okolnosti, že bola spolužiačkou jeho brata L., ktorý je aj jej rovesníkom a bolo by naivné sa domnievať, že obžalovaný nemá vedomosť o veku svojho súrodenca.

V tomto smere treba poukázať aj na skutočnosť, že z hľadiska subjektívnej stránky ide o trestný čin a úmysel sa vzťahuje aj na to, že predmetom útoku musí byť osoba mladšia ako 15 rokov, no postačuje aj úmysel eventuálny (teda nepriamy).

Obžalovaný teda týmto svojím konaním celkom zjavne neprípustným spôsobom zasiahol do pohlavnej sféry poškodenej, pričom tým ohrozil jej mravný a fyzický vývin. V zmysle právnej teórie, k takémuto spôsobu pohlavného zneužívania dochádza nielen v prípade aktívneho konania páchatel'a, ale aj v prípade aktívneho konania poškodenej osoby.

Súd prvého stupňa preto správne právne kvalifikoval toto konanie obžalovaného ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona.

Obhajoba obžalovaného bola založená i na tom, že registrovaným užívateľom Facebooku môže byť len osoba nad 16 rokov, poškodená pri registrácii musela zadať falošné údaje o svojom veku, pričom svojím konaním obžalovaného uviedla do omylu.

S touto obhajobou obžalovaného sa odvolací súd rovnako nestotožnil. Krajský súd konštatuje, že je síce pravdou, že registrovaným užívateľom Facebooku má byť len osoba nad 16 rokov, no je všeobecne známe, že na sociálnych sieťach sa registrujú i osoby pod touto dolnou hranicou veku, registrácie nie sú žiadnym relevantným spôsobom limitované, pričom už z vyššie uvedeného je zrejmé, že obžalovaný mal dostatočnú vedomosť o veku poškodenej, pričom je povinnosťou každej zodpovednej osoby si v prípade sexuálneho styku s inou osobou dostatočne overiť, či k nemu dochádza s osobou, ktorá voči takémuto zásahu je chránená zákonom alebo nie.

Niet teda najmenších pochybností o vine obžalovaného z predmetného skutku, a preto krajský súd v tomto smere vzhliada jeho odvolanie nedôvodným.

K výroku o treste:

Na základe obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že súd I. stupňa síce vykonal ohľadom výroku o treste dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, keď oboznámil nielen odpis registra trestov obžalovaného, ale aj výpis z evidencie priestupkov a spisový materiál Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/106/2016, no uvedené dôkazy nie úplne správne a v súlade so zákonom aj vyhodnotil.

Z odôvodnenia rozsudku sú tiež zrejmé úvahy súdu I. stupňa, ktorými sa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ako aj pri rozhodovaní o existencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností spravoval, odvolací súd však po preskúmaní obsahu spisu dospel k tomu názoru, že okresný súd v danom prípade nesprávne ustálil u obžalovaného prítomnosť priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (s poukazom na predchádzajúce odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/106/2016 zo dňa 02.05.2018) a následne i spôsob úpravy trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Je síce pravdou, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/106/2016 zo dňa 02.05.2018 (právoplatného toho istého dňa) bol A. B. odsúdený pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona spolupáchatel'stvom a iné, k súhrnnému trestu

(popri zrušení výroku o treste skoršieho odsudzujúceho rozhodnutia) odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu a probačným dohľadom na 2 roky, no skúšobná doma uplynula obžalovanému dňa 03.05.2020 a nakoľko súd do dvoch rokov (teda do 03.05.2022) neurobil rozhodnutie v zmysle § 52 ods. 1 Trestného zákona (takáto skutočnosť z obsahu spisového materiálu nevyplýva), má sa za to, že sa v skúšobnej dobe osvedčil, a preto sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený (§ 52 ods. 4 Trestného zákona). Z uvedeného dôvodu, nakoľko z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný mal pred spáchaním prejednávaného skutku výlučne 2 záznamy, a to za zbiehajúcu sa trestnú činnosť (kedy mu bol za oba trestné činy ukladaný súhrnný trest), aplikácia § 37 písm. m) Trestného zákona a následne v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona neprichádzala do úvahy. V konečnom dôsledku prirážajúca okolnosť vyjadrená v § 37 písm. m) Trestného zákona sa neaplikuje obligatórne a podľa povahy odsúdenia dáva súdu možnosť na predchádzajúce odsúdenie neprihliadať.

Za trestný čin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona stanovil zákonodarca sankciu trest odňatia slobody na 3 až 10 rokov.

Pri tejto skutočnosti a pri absencii poľahčujúcich a prirážajúcich okolností pri správnom postupe je za použitia ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona hranica trestnej sadzby nezmenená a pokiaľ teda okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace mesiacov, postupoval nezákonne v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona, pretože obžalovanému uložil neodôvodnene trest odňatia slobody so zvýšením dolnej hranice o jednu tretinu.

Keďže krajský súd zistil, že výrok o vine ako aj právnej kvalifikácii konania obžalovaného je zákonný, na základe odvolania obžalovaného napravil nezákonnosť výroku o treste tým spôsobom, že postupom v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste ako aj spôsobe jeho výkonu a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám obžalovaného A. B. podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona odsúdil na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, čo je na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby (ktorú súd ukladal vzhľadom na špecifické okolnosti danej veci spočívajúce najmä v spôsobe jeho spáchania, jeho následku a pod..) a ktorý trest podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám nielen individuálnej ale i generálnej prevencie.

Uloženiu obžalovaným navrhovaného podmieneného trestu s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona bránilo nielen ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona, ktoré takýto postup vylučuje, nakoľko sa obžalovaný dopustil prejednávaného trestného činu v rámci skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia, ale i samotná závažnosť spáchaného zločinu, osobnostné charakteristiky vyplývajúce z jeho trestnej histórie a tiež absenciu výnimočných okolností prípadu (ktoré obhajca v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nešpecifikoval a ani odvolací súd tieto nezistil vlastným skúmaním) vyžadovaných zmierňovacím ustanovením § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Následne zhodne ako prvostupňový súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a to z rovnakých dôvodov, ako to uviedol prvostupňový súd.

S poukazom na vyššie uvedené preto rozhodol krajský súd o odvolaní obžalovaného tak, ako je to uvedené v enunciate tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.